

BJUGG, MATHIAS JACOB

**Saga i Atland. Af autor til Skaldedigt öfver
Sverige. Götheborg, tryckt hos Samuel
Norberg, 1792.**

Göteborg
1792

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

BJUGG, M. J.
SAGA I ATLAND

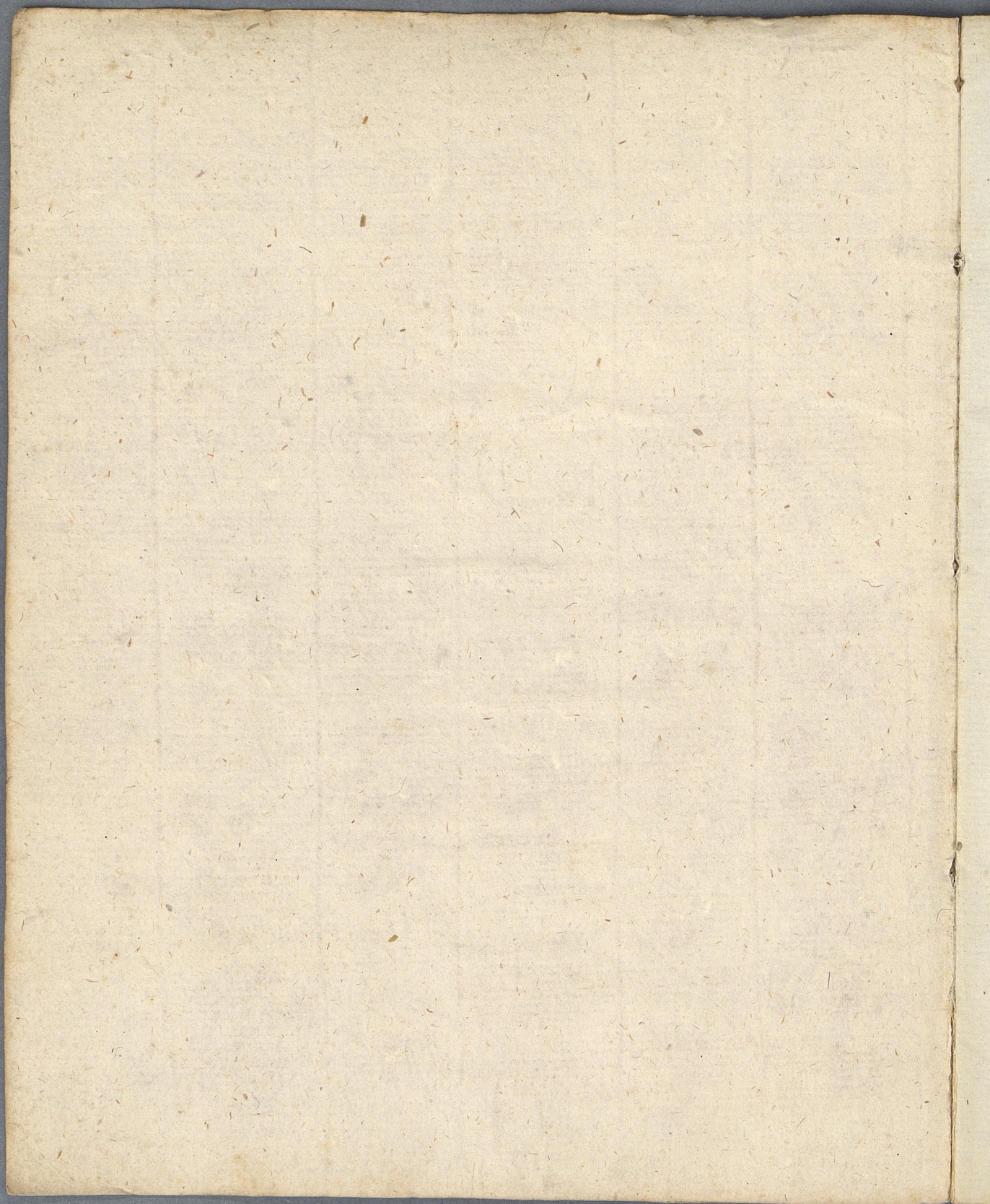
E. A

Vitt. 50

(03)

1700-1829

1792

Bjugg, M. 7.

EX. A

Su. Saml.

VI H. Sv.

(Br)

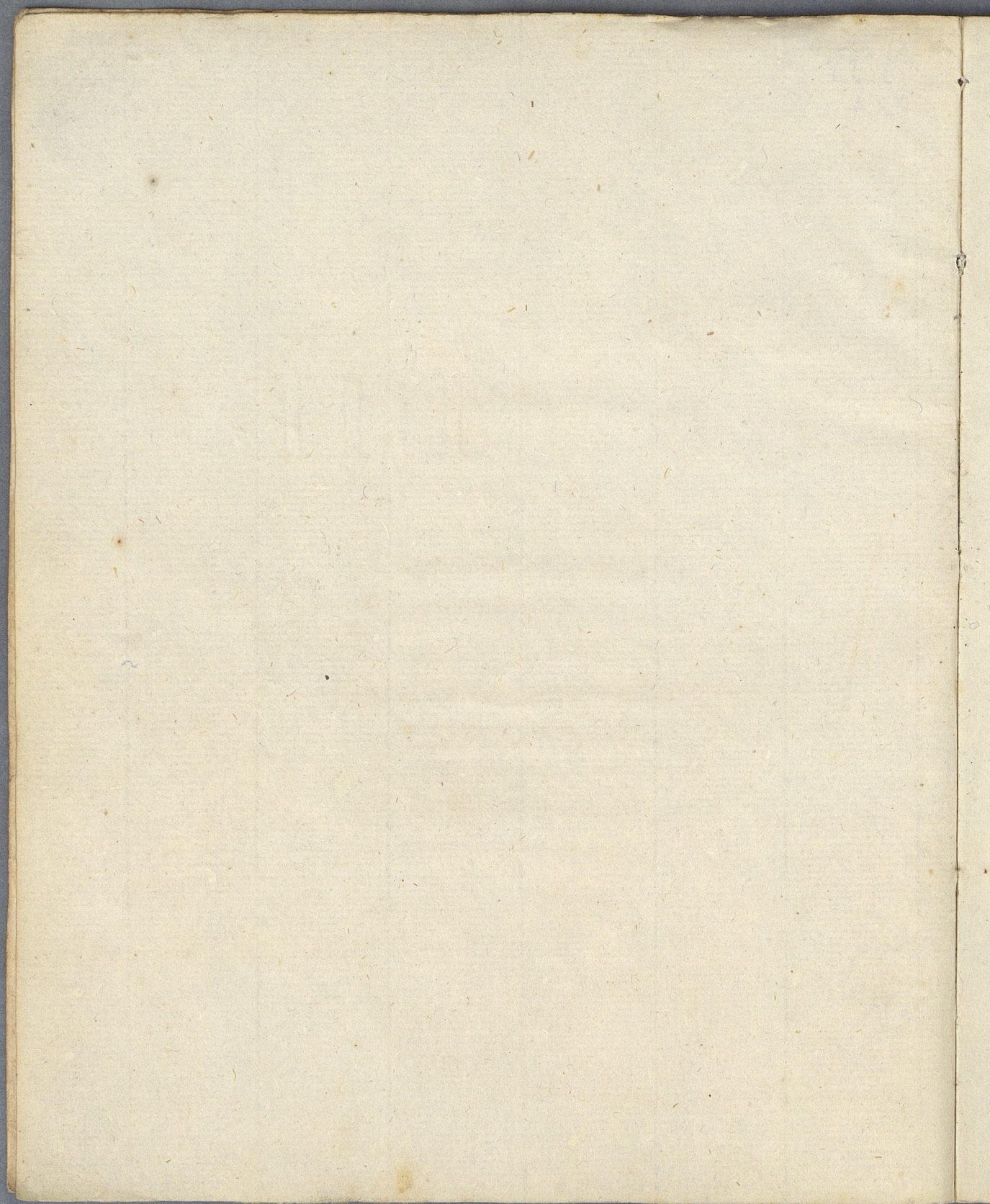
1700-1829

SAGA I ATLAND.

GÖTHEBORG.

BEHAGEL & SÖDERSTRÖM, BOKHÅNDLARE.

1829.

SAGA I ATLAND.

Af Autor

Til

SKALDEDIGT ÖFVER SVERIGE.

GÖTHEBORG,
Tryckt hos SAMUEL NORBERG,
1792.

Sjung Atland, svårdadån:
Då VASAR frälfa Norden,
Från Öfvervåld och rån,
Som härjat Fosterjorden.

Men ock när Fridens tålt,
För trefne Svear prälar;
Tyd at det lugn är fält,
Der Thronen hägnad strålar.

TIL

CANZLI-RÅDET

RIDDARE AF NORDSTIERNE-ORDEN

EN IBLAND DE ADERTON AF SVENSKA ACADEMIEN

HÖGVÅLBORNE HERR GREFVE

GUSTAF FREDRIC GYLLENBORG.

Det Land som hårdadt är,
I fejd der Hårköld blänker:
Och vördnad för de yrken bår,
Som FRODES fred det skänker;
Samt stora Skiften mins;
Af Himlars-Drott i tilförfigt ses yrka,
At det med Skydd för idrott vins,
Må hemta Tidhvarfs styrka,
Som fri från Urtids svek,
År nård utaf den ifver,
Som uti ådel Vitterlek,
Det VASAS vålde gifver,
Som ibland Ymes-Ått:
Af Odets skick ån til hos Seve-Fjällen;
Skall lifva strid för Snillets rätt,
I Yfverboars Tjällen.

I Kånflans Verld at vara stel,
Deraf föröfvas Största fel!
Uppror mot dem som til defs Riken lyda,
Af enveld Ömhet har i at sig tyda:
Ån djerf, ån båfvande som våg i Belten;
At vidga Skalders id, samt elda Hjelten,
I anblick som i dyrkan blör,
At någon nöjdt för Åran dör.

Den Åra aldrig lider fall,
Och få sin höghet röja skall:
Som öfver Himel-brynet blixtren ilar.

* *

Då hindras ej i villa Hafvens milar,
Det Lof som måste Hjelte-vårf kringfprida:

Då Skaldet skall i Tidehvarfven frida,

At

At VASAS Bragd ej der blir glömd;

At CARLA-Frågd är värdigt dömd.

* *

Då skildras Hjeltars val.

Det kall som Kungar skåda.

Ån Herdens del: ån Slafvens qual;

Ån Vinning för dem båda.

Det idoghetens vål,

I bygdens flit sin idrott ej förfäkar.

Det Årans Folk som ser sig trål.

Det Hågn för Landet vakar.

Den djupa fückars Hamn,

Som Krigets-Gud ledfagar:

Å Heden och i Skogars famn,

Ofredar Lugnets Lagar,

För Floras rika prål;

Och hjordars skydd uti Dianas falar;

Hos Ceres skrud som flammor tål,

Från närmst itända alar.

* * *

Då

Då hinner klagan strand:
Der Sanna Åran strider,
För Konung och för Fosterland;
För fåkerhet och Frider:
Förvärfda på det Fält,
Der tapper Jarl har samnt med alla desse,
Följt den Soldat sig återfält,
Med fåradt bröst och hjesse.
Då Samfunds-Lag af dygd,
Skall årofullt beveka,
At för en ålkkad Fåders-bygd,
Ej lif och verja neka;
At vinna rättvist pris,
För dem beskårt som ådelmodigt våga:
At uppå Góthers Hjelte-vis,
För Farans fanor tåga.
För rätt odódlig ståt.
Ej med at Lånder hårja;

I damb och nöd och vårnlös gråt,
 De blanka brynjor färja,
 Som möta hårdadt fvard,
 At dermed blott den stumma hugnad svalka,
 At sig åt sista Efterverld,
 I forglig Høgtid nalka:
 Med alt det Kämpe-mod,
 Som å Valplatfar flöfer,
 I gruflighet det myckna blod,
 Som Lands-inkråktning löfer;
 Mot Öfvervunnas hopp,
 Så våldigt ån hemfökt af Vigge-skurar,
 När redan händt at Seger-tropp,
 Kullkastat torn och murar:
 Och vidt den Håmd utfört,
 At sköfla strand och Hafven,
 Der dödar Hjeltars lif förfört,
 Uti den våta grafven,
 Och Skepp uphåfs mot skyn,
 Vid Hjelmars gny och Örligs grymma åska;

At

At denna hemiska jammers-fyn,
 Med bot ej ämnar bråka:
 At återställa Fred,
 Och rädda flagna Stater,
 Der åt alt öfverdådets sed,
 Utrymme var i dater,
 För det Nationers Ve,
 Som våller at mot alla Seclers môda,
 Förrådes det förvånande,
 Som rådighet må öda.
 * * *
 Från Himlen eldar fly,
 At hota Slott och Byar;
 Hôgt brufar Hafvets fvall mot sky;
 Orcanen sig förnyar;
 Volcan förstöring bragt;
 Och Jordkalf än fes rubba berg och fjôar:
 At skräck och fasa vinna akt,
 Å fasta Land och Öar.

Hos Vetterns høga ban,
Til molnen Åmberg råcker,
Som sig med Bok och Ide-gran,
I stolta afbrott stråcker;
Vid morgon-våkten teckt:
Som ömt uti de stjerne-klara Nätter.
Det föga mon af aktning väckt,
Som skymten fyslofätter.

Så Åran i sin prakt,
Erfarit at dess magt,
Ej frida hyllest åger.

Så Hårar som ur låger,
I Thordöns stråt antåga,
At trotsa Krigets låga;
Ernå oqvalt den glans,
För Glaf likmåtig fans.

* * *

*

Den Hårnad har til Lagrar rätt,
Som dem inlade utom det,
Som skal förvägra dem bifall af Årans kensel;
Som ej mot Mänklighet och mot Samtidens pensel,
Om vappnabruk och bardalekars heder,
En tekning af Barbars uptråden leder
Til Heroiden: hvilken matt,
Invesves uti Håfders natt.

Den Bragden finnes stor,
I Årans Borgar lyfa:
Når Krigs-baner och Fredens flor,
Ses helgd af Folk-lag hyfa.

Och Purpurn ej var nog,
Då dyrd eröfring tog:
Som uti Martis blickar,
Sig Gangens bölja skickar.

Det Våldet som i Grekland höjdes,

Til hvilket bojor Asien böjdes,

Samt dertil et Egypti-Land:

Vann mer än Medelhafvets strand;

Och uti bong som ryktet vet,

Utplånat Tyri herrlighet.

* *

I Sång-Gudinnor: pryden denna ståten!

Och jämväl ifrån Helicon tillåten,

At Skalder hinna Ijufva Berg besjunga;

Hvar lycklig Kust; den brända boll som slunga,

Ur Åtnerne; Neptuni thron;

Trojaners Krig; Sireners ton.

Glycera vördad af Athen.

Al Hårfärd inom Phrat och Rhen,

De Refar mot Olympen krigståg andas;

Och Vindars våld som i Luft-Hafvet blandas.

Al Guda-digt den Jord, den Himel hyfer;
För hvilken Jofurs Öfver-herrkap lyfer.

Och Thyades. Cypresse-lund.
Med Pluto, Skogs-troll i förbund.

* * *

Samt Flottorna som svajades,
Hån ikring Helleponten:
Når uppå Negroponten,
I Källor bada Najades.
Då snåcka förde Gudinna,
Ibland Nereiders tropp;
Der vi i Verldshafvet hinna
Triton i hvirflarnes lopp.

Når Skogar ån ej befriades,
Från Vallhjonen Hamadryades;
Då til Stellarum Myriades,
Af nedersta Verldar fkyades.

* * *

Då

Då ån i Ódets trygga Domar stod,
 At Alphe var förvandlad til en Flod;
 Adonis i en blomma byttes;
 Delphin til Himla-hvalfvet flyttes.

* *

Orphé då af sin fång,
 Den hôga utfigt hade:
 At dermed han et fåkert tvång,
 På Tigrars grymhet lade.

Som Amphion åfven få,
 Bygt Thebas. Och förenande sin Luta,
 Til hôgre nit: de vågsamt gå,
 At Eols vålden fluta,
 I Bores kalla Bygd,
 Som förr för Nordan-ilar,
 Ej ågt begagna al den skygd,
 I Pinders skugga hvilar;
 Men deraf våndt igen,
 At endels få til sin förkofran róna,

Hvad

Hvad vån som SKANDINAVIEN,
Af ålder må förkóna.

"Alt intil TITIS-FJORD,
"Och vidt kring Ön Amager;
"Til Seve-Bergens högsta Nord;
"Ifrån Archipelager,
"I Östans grynings-rand;
"Af Snillefån defis yrken ån fullföljdes.

"Som det å Blomster-strand,
"Af BOTTEN-HAFVET skóljdes,
"Sig Fordom i Urminnes-tid tildrog,
"Med JÄTTE-BARN uti en FINLANDS Skog.

"Når Urval at församla Liljer,
"Som man på prälandet åtskiljer:
"För dem erindring gaf,
"Om Uphof til åhåga;

"Och

"Och til vår Jords och Himlars Haf,
"Som uti böljor våga,
"Mot skogar berg och mark;
"Och til det Vold som hade i förmåga,
"Afvåga al den vida Park,
"Der alla Solar låga.

* * *

Hvad var när Verlden ej var til;
Förån den tid då Jorden skaptes?

Der ingen Hôjden hinna vil:
Och Djupet för oändligt taptes.

Der Vidden hisnande förfvann,
Uti Ofatta evigheter.

Der intet Åmne sig befann,
Som Grund den inga stöder leter;
Ej Hvad som uppehållas fick,
Vid fâsten redan gifna varit;

Ej

Ej eller Det som hade skick,
I Egenkap den man erfarit,
Af ljust och mörkt samt högt och matt:
Utfräckning, tyngden, lätthet, tröghet.

Der ej var afton, dagen, natt:
Lugn, Vinden, Varmans fall och höghet;
Ljus: Rymden: Skymning. Ensamt Ljustet brann,
Som tände alla ljus der tankars ifver
Ej skönjer den Tilgång af intet blifver,
Til det hvaraf et Sand-gry afstras kan.

* *

Hvar fans då nogsammt ler och sten:
Samt Vatten, Silfver, Stål och Koppar;
Til Jordens enda Glob allen?
Ån mer för alla Himla-kroppar!

Hvar togs då Eken til en fylla,
At lemna största Bygnad stöd;
Och fasta Balken som påbåd:

En Bom mot Hafvet; vårn för Scylla!

* * *

Hvaraf upkommo då de Hvalar,
Som uti vilda böljor gå?

Hvad Våldighet förkaffa då,
De stora ljus i Himla-Salar;
Och höjde denna Åtte-klinten,
Som lutar mot den gröna dåld;
Den Sky-borg som til Skogen fald,
Ses vattna Alm och Hyacinten!
Samt vidgade en villfam Öcken,
Af Fjällar, Hedar, Strand och Haf;
Dit sig Naturens-tjäll begaf,
Inlindadt uti ståt och töcken.

* * *

Ej tarfvats medels-fynd för Den,
Som utaf intet Verlden danat:
Samt i varaktig vårdnad ån,
Har defs fortfarande anmanat;

Som

Som början haft utaf den Blick,
Hvarmed den vida rymd bereddes,

Der Via Lactea utbreddes:

Som då, från högsta Stjern-borg, gick

Et Ljufets-Haf utaf en gnift,

Den ej i alla Himlar raftat,

Når til at dämpa Verldars mist,

Hon Legioner gnifror kastat.

* * *

Ej ågna Honom understöden,

Af Elementernas förråd;

Hvars VARDE intet förebåd,

Til sin Fullbordan har af nöden.

Hvars Anrop utur intet kallar:

Narcifan samt et Panter-djur;

Hyena och en Hagel-skur;

Och Eld-gjöl under Hecla svallar!

Samt banade de Skridfåns öde,

Som

Som mårka Bud af Stjernors-Drott!
Och skånkt för Människan den lott,
Som man förvara sig bemåde!

* * *

Hvad Fäst ur Intets gömma tvingar:
En tyftnad som den förut njöt,
Tils Åske-flag — tils ljud frambröt,
Med larm från Moln och Myggans vingar,
Och Stämmor utaf tusen nåf:
Från Traften uppå bråkligt fåf;
Til Bofink som til Aspen fvingar,
Och ån sin fång til Genljud bringar,
Når stela qvisten tyder Jåf:
At öfver Saima spånnes Våf.

Och fråmst den Sångaren, som ypperst uti Lunden:
Sedd uti Fjåder-hopen klen,
I gälla flag fins hörd allen,
Från HUNNE-BERGETS höjd alt ned i Dal-afgrunden.

Och

Och ifrån Fjället RIDATIÖK,
Den starka Flytte-Foglars flock,
Sig icke då om kofan svikit:
När den utöfver ATLANDS-HAF,
I bort- och återfärd från qvaf,
Hinfidan IMAUS har vikit.

Och med Torndyflen som sig yfver:
När Bien uti slutna Bo,
Från Nyets glinder hafva ro;
Då denne rusar up hvar Askar gro,
Och ur sin höjd ses tumla ned i mo,
Der han den skarpa Sand-ås klyfver:
Och i förhåfvandet (från Häftång och Vindspel,)
Fått öfver sig en börda lyfta,
I Våld som om det få blef öfvat af Kamel,
Hant skufva ATLAS-BERGETS klyfta.

Och med det Yrfå ån anfårdas,
Ifrån Löfkojor i en ång,

Til

Til Örter uti Sådes-fång,
 Som för en frodig gröda gårdas;
 Ån finnes i den höga Skog;
 Ån skjul i Vassens toppar tog;
 Ån uppå Vattu-bubblan fimmar,
 Och ned i defs förstöring svimmar:
 At förr ån böljan ilad år,
 Då utan våda dyka der.

* *

Och at vår fyn-nerf intet bry,
 För den ån mindre Kråk tycks fly;
 För nederst ned i minsta Verldar:
 I dem det sig i mödor hårdar,
 At i defs ådror böljan flemtar,
 Och vederqvickelser sig hemtar,
 Der det för drygt och qvickt,
 Utråttade sin plikt;
 I Vår f om blifvit det ålagdt,
 Af Den som jämvål vift sin Magt,
 Deri at Han ock har,

Utaf

Utaf Sjelfftändig Vilja,

För dig förmåtne (ån i lågre Ordning qvar,)

De Svalj upfört som dig affkilja,

Från högsta Verld som viftas,

I fart: om den ej tviftas,

Der man ej vil det Högmod mista,

Til at (förmedelst skåra glas,

Som blott uptäcka Stjernans gnifta!)

Inse at Insekt-Släktets race,

Är ned om oss den sista.

* * *

Då i betraktandet af Verk som lyfa här,

Vår vanmagt skyndar at åkalla;

Och at tilbedjande, i dyrkan och begår,

För Högsta Våfend nederfalla.

* * *

Då öfver Månans-Ö,

Ny evighet anblänker;

Der Stjerne-Lågren sig utströ:

Som doft för Sol sig fänker!

Och

Och alla Verldars Fård,
 FÖR RYMDENS-DROTT, i Himla-Kraft hörs Ijunga!
 Hvar Varelse sig aktar vård,
 At THRONEN Åra Ijunga!

Alt ner i Jordens dal,
 Som deri delar aning,
 I Stridandet fom fins des val,
 Til större Sålhets maning.
 Likt vid den glada Tropp,
 Som utur Haf, på Firmament uprinner;
 Och uti des förlånta lopp,
 Til högre Våning hinner.

* * *

Knapt tófvar Ödlans vett,
 I prålfamhet af Hinder:
 At ingen har de Solar fett,
 Som yppat idel tinder.

Och at för lågsta Pol,

Som

Som driftat sig åt Månan strålar låna:

Skal den Ofanteliga Sol,

Til ensam Lampa tjena.

Och at vift icke må,

I djupen Vågor tåljas:

Om Bøljan glittrar blå;

Och om i henne skalf,

Det glefa Stjerne-Hvalf,

I Hôjden synes gå:

Skall blott i Rymden då,

Et enda Jordklot dvåljas.

Tils at med Vantro alt omjordas!

At ej den Kretsen kan fullbordas,

Som öfver FRIGGE-RÅCK,

Och nedom BELTETS Bankar,

Likfällig år: samt röjer ock,

I Grufvors Natt det Ankar,

At Himlars Varande,

I tydlighet (der Sjelfva mörkren vanka,)

Ej skall fit URSPRUNG Stadgar ge!

Ingränfa Allnagts-Tanka,

At af den Verld bli fkymd,

Med hvilken ej updagas,

At utur Intets-rymd,

Al möjlighet förjagas,

För Nya Verldars Hår,

Den fig förmera hinner;

Som Eld ån aldrig år,

Der ensam frinma brinner;

Och ej det Hafvet finns,

Der ensam bölja blånker;

Och ej den Års-Tid vinns,

Som ensamt Blomster fkånker:

Och den (å Skog och Slått,

Samt Haf som Sjöfart lifva,)

Fullkomnar Bores fjåt,

Med ensam Snöens-drifva.

* * *

Då

Då derhos åfven vål,
En Annor Verld, en Annan ån tillåter;
Tils af vårt intets fasta skål,
Vi nõdgas darra åter,
För bottenlös ofviklig Håpnads hot,
Mot en atom: Seraph: och Behemot!

* * *

I desfa Lönnars Blad,
Som fallit af för vindar,
År en tilståndig likhets-grad;
Samt i de Lõf i Lindar,
Med forl mot Kållans dag,
Om Stammen ån för Våstanvådet spela.

Så alt utvifar Art och Slag,
I Det Ofatta Hela.

* * *

Du Nattens Himla-Vakt,
Som uti samband tågar:
Den kånndom du har anbragt,

Din

Din inre Halt utfrågar;
Och om förskymd Du fans,
I kâmpandet af hoga Fackle-Striden:
Fördunklar ån din glans,
Alt Pegu - Guld och Siden.

* * *

En kulen Hôft. Men Vintren kall.
En Sommar, då en Vår var all.
Hvad spåd år Rosens stjelm, mot båhl i Högsta Tall!
Et krosfadt Berg det led, från splittrad Musfla, fall!
En Misfissippi-Strôm fes blixtra bråda svall!

* * *

Landspolens Qvåde ståcks för Ålke-ilars skrall!
En Örn och Strutfens Horizont.
En Tetting. En Kameleont.

* * *

Den Spindeln i sin Borg må hóljas,
Af skira Nåt mot Kloster-lårft.

Den Matken som sig fant förfóljas,

Tils i sin Skal han Fristad vårt;
Och Den sit blod utgjuter djerft,
At uti grumligt vatten döljas:
Då Lejon ej af rådfla årft,
At blodigt uti Fejden sköljas!

* *

Den Fjåril ur sit rum,
I Nya Verldens Fjällar:
I Ångder ner från bølans skum,
Alt up til högge hållar,
Der Nejden synes grant:
Var redo at uti sin flygt försmåcta,
Tils in vid Chimborazo brant,
Han i sin Vallfart flåcta.

* *

Det Bølans ljusa glimm,
I mörka Natten skålfver,
I Skårgård der: i Sillens stimm,
Som intil Stranden hvålfver:
Magneter * tågande,

Vid-

* Slåkrer Medusa, Hafs-djur.

Vidunderligt i Sålfa m skepnad stöka;

Och Störar i de svall sig te,

Som sig mot klippor öka.

* *

Den drift i Hafvets Ebb och Flod,

Af Månans granskap förorsakas.

Det Norrken som på Skyars-Stod,

I våd vid våd förblandadt skakas.

* *

Vinrankan som och Hågnad fåg,

Hos de med Snö förkylta Fjällen;

Då Nordan, skördande Vind-fällen,

Til isar vältra våg på våg.

* *

Det Frost som Hällen, och å Lingonris,

Och Björkars kala grenar pryder;

Samt öfver Sky och Is-Berg växelvis,

Ock Ethernus flåkt i dalring lyder,

Ifrån der Jordens axlar gå,

Til

Til Cafferns-Land och Tajo-Å.

* *

Den Skapelsen i Molnen svåfvar fram,
Af Månans fken som svagt dem genomtränger;

Och: såsom uti Mistens brutna flam:
Ån Öde-Gården vid, ån inskränkt stänger.

Til Tydelse som man förnam,
För Stormen den ock Hållar bråkar;
Och för den Yr-snö Slättbo tråkar:

Då uti Åkdon fort som Gam,
En Lapp å frusna drifvan hastar,
Tils han i Is-klädd Koja rastar.

* *

Det Echo uti Grottor röt,
Då Molnets Koger kasta lågor.

Det somens buller som sig flöt,
I Råk som bröts af stängda vågor.

* *

Det Hörn af Madagascars Vall,

Som

Som med sin vidd ej gälla skall,
 I des jämförelse emot de rymma Fält,
 Der Alexandria och Tanger sig upstålt!

* *

Det Dån som utur Våster-Hafvets dy,
 Ån hant förkräcka Leviatan;
 Ån störtat Bergens tinnar ifrån Sky!
 Vid hvilken spridda Vinter-Gatan,
 Har strålat ned til Jordens stoft,
 Ifrån de högre Stjerne-Loft.

* * *

Den hastande Comet,
 Som glödande och het,
 Med lågande och prakt,
 I öfra Rymdens trakt,
 Är til Ofäjligh omvåg bunden!

När Detta Grand på denna stunden,
 Från Sälgen losfar sig,
 At mäta mindre Stig;

Vid

Vid detta EISTRA-SALT,
 Som uti sin Gestalt:
 Ån leende och fult,
 Ån Svallande och vildt,
 Ån uti ifens bäddar täckt:
 Har en förändrad åsyn väckt.

* * *

Och Den Omskiftelse,
 Som Verldens ålder höjer,
 Så på År-Hundrade,
 Som å det Dygn som dröjer,
 I det: uti sin ban,
 Som sviktat ej et gran:
 En Jord kring Poler skrider;
 I de beståmda Tider,
 Som fika med den snabba Sky,
 Och lika skyndsamt fynas fly:
 Som Strålarne som nalkas ofs,
 Ifrån aflägsna Himlars Blofs,
 Som stridaft lysa Håga Verldar,

Til mer oräkneligt antal,
 Ån vågorna i Målarns Fjärdar,
 Och barr i Norrlands Hårjedal:
 Och gniftrorna af ATLANDS Hårdar:
 Och Glåma-Elfvens Vattu-klot:
 Samt Sand i Måne-Bergens fot.

* * *

I Vidd för Varelse,
 Omätlig Skilnad glimmar,
 At för oändlig kådja te:
 Då den omväxling timmar,
 Som En Alvishet vålt;
 Hvars Hôghet ej af Creatur kan fattas.

* *

För hvad som Ódets-trôfkel dolt,
 Alt Forskande skall mattas.
 Som det anses för Flård,
 At Haf i Månan frysa;
 Och at i Nejder i des's Verld,
 Invånarne må ryfa:

Når

När der å Nordlig Strand,
Som synes Berg och höga Branter hysa,
En Bygd är röjd med rök och brand,
Af Lavors utbrott lysa!

* * *

Se inom Moln-Förlåttan,
Mot Dagens glänfande i Skyn,
Rågn-Bågan randa Afton-Bryn,
På alla Fårgors botten!

* * *

"Det BRAUTANUNDER ån med FRAMAR ordat har:

"Tils at för dem i böljor Solen bångad var,

"Vid SIALAND. Då intet spordes om,

"At deråft någon til Planeter kom:

"Man skulle der med Dvergar kriga;

"Når ofs ej höfves at förtiga:

"Den Verld som tolkar HIMLENS Åra.

"Det Mal som kan DESS Budskap båra.

* * *

"En

"En Ödflig Skepelse,

"I Indiers-Skogarne;

"Och i Is-Hafvets qved:

"Vid ryflig SVITHIODS-HED!

"Med defs Petrificater af et grås,

"Å denna Hålle-Klippan i et Nås.

* *

"De Stormar hvilka hafva sig utfråckt,

"Å Jord och Haf hvar ån de Båtnad väckt:

"Ån der Förfårelser anstifta;

"Tils Ljufets högge Vågor skifta,

"Der de i Verldars afftånd vimla!

Fejd utur djupet intil Himla:

Med böljan och med Skyens dagg,

Til Videt och til Törne-tagge;

Der uppå bratta Fjäll,

Den ådla Järn-metall,

För Forsars Hammar-skall,

Skall nära Torf-tåckt Tjäll.

* * *

Den

Den vida Oceanen,
Som: uti deſs Syd-öſtra kant:
Ses vråka Båt och Svanen,
Och Haj ſom Hårſkepp hant;
Vid SIAMS Strand, å hvilken i Vild-marken,
Man uti fjåttrar bant
Det Hôgdjur ſom ſin aktning rôjt i Parken,
Fôr CEILONS Elefant,
Och fôr en firad Gud ſom nytta har,
Af alt i Dag och dyſtra böljan far:
Å detta Klot ſom icke felar,
I dyrbarhet af de Fôrdelar,
Som ſira viga Himla-Hårar,
I det Baner ſom Mohr förfårar;
Til dem ALSVOLDIG FURSTE ſkref
Det Reglement ſom evigt blef!

Den 17de Octob.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

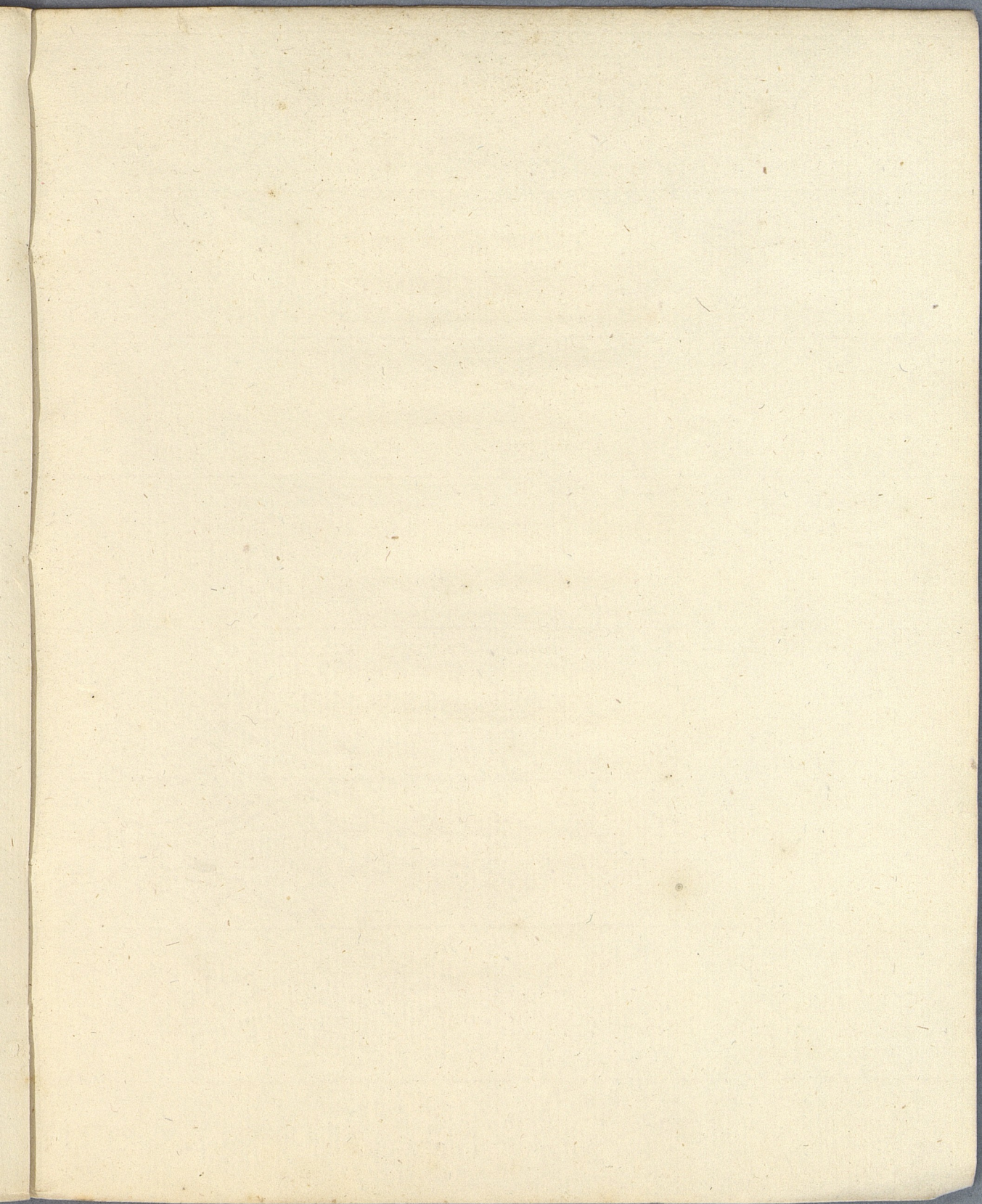
Om de 17de Octob. 1777.

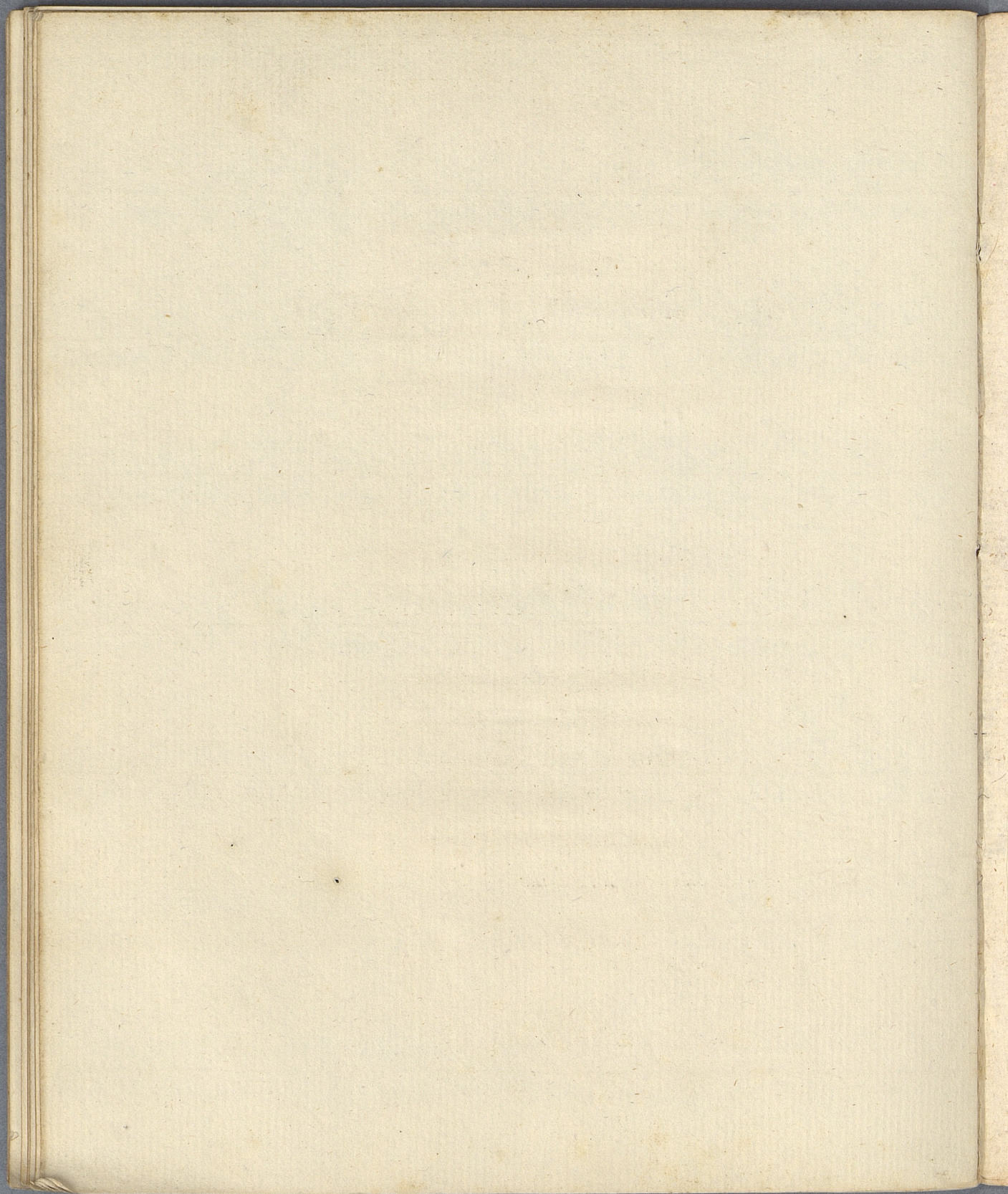
Om de 17de Octob. 1777.

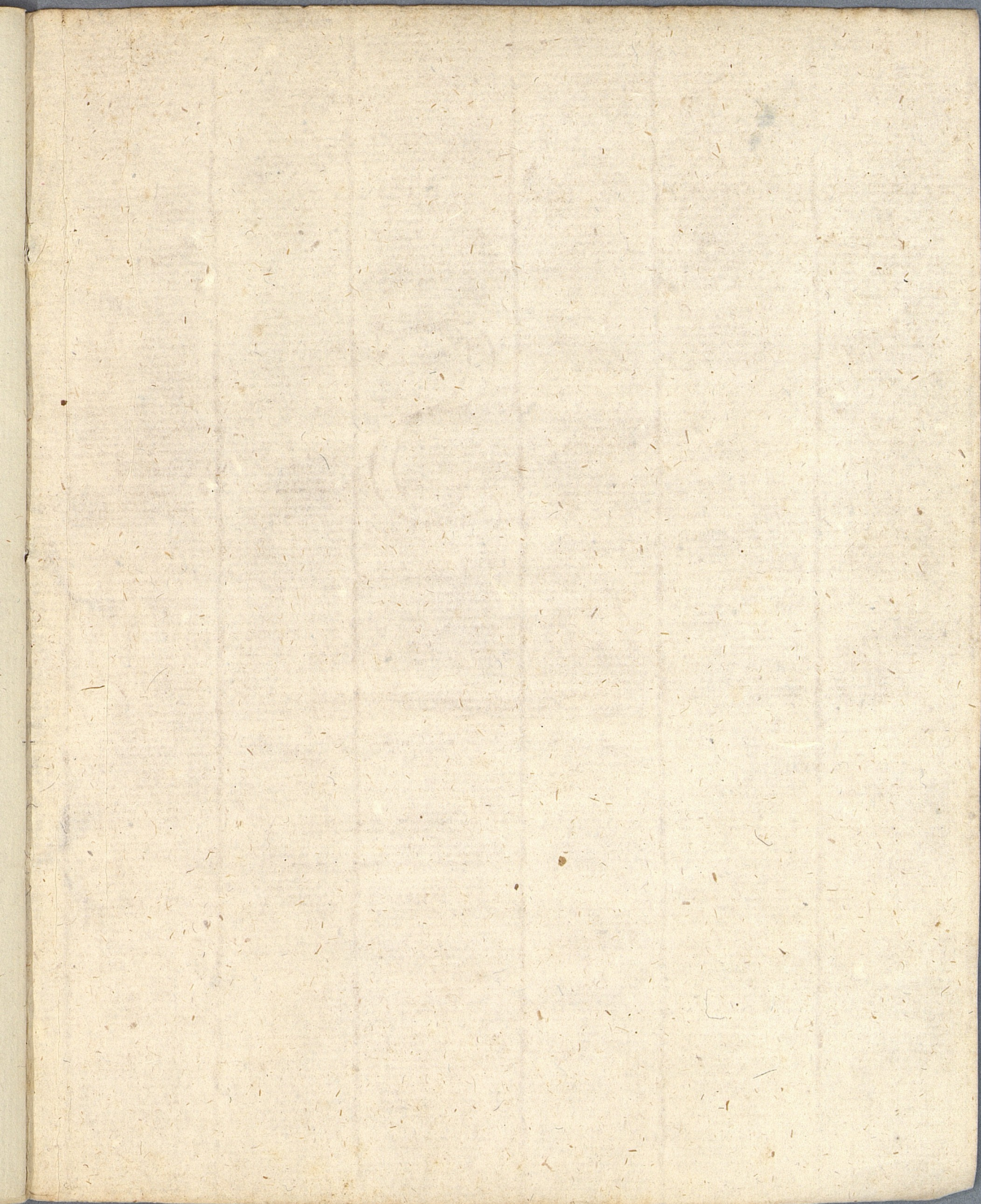
Om de 17de Octob. 1777.

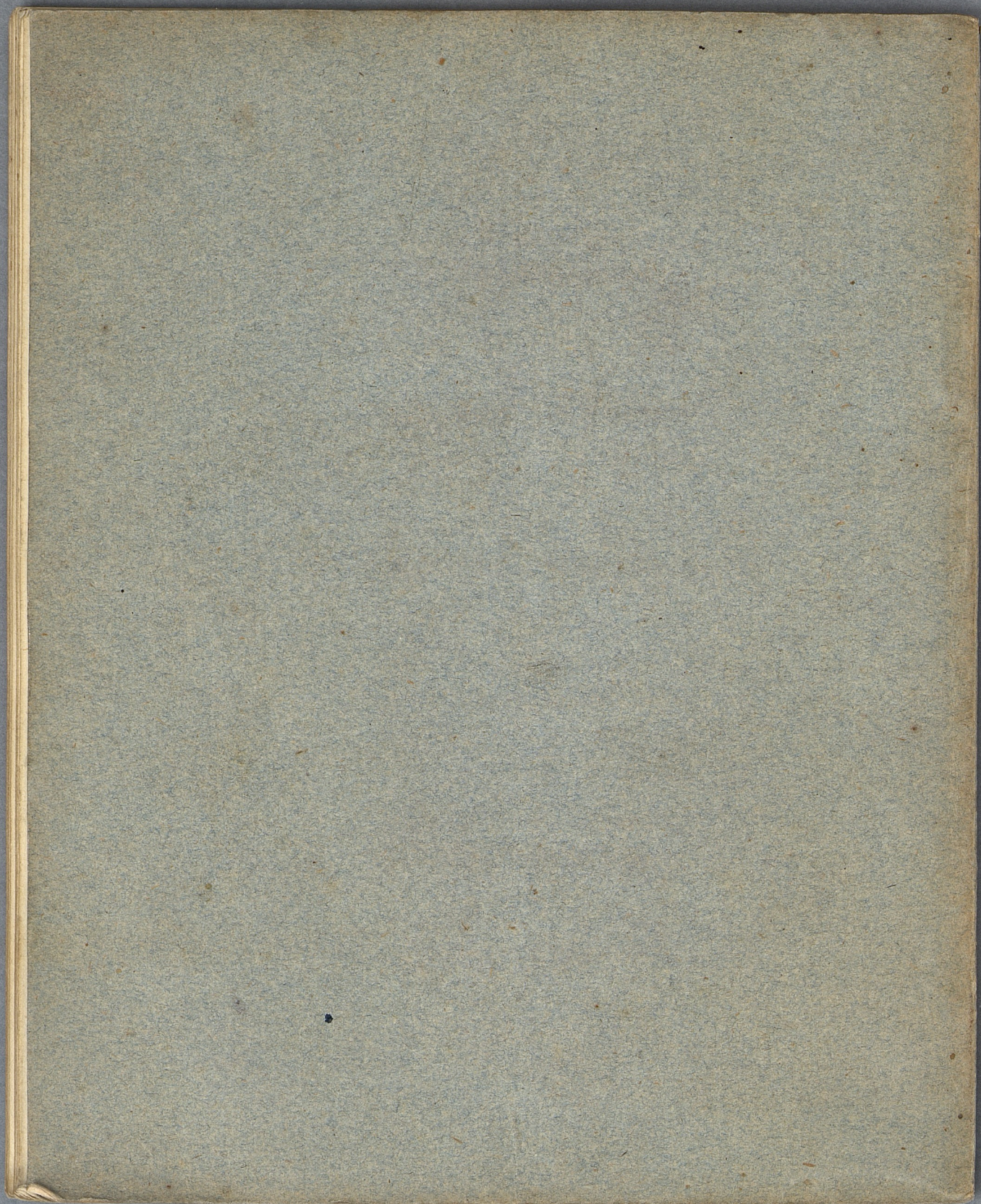
Om de 17de Octob. 1777.

Om de 17de Octob. 1777.

www.books2ebooks.eu